

Hikayenin hangi cümlesinde hikaye olduğunu anladığınızı merak ettim. (Umarım son cümleden öncedir.) Kendime eğlenceli bir şeyler ararken, en çok hikaye yazarken eğlendiğimi farkettim ve *kafama göre yazmanın* yeterince iyi bir armağan olduğunu düşündüm. Hikayede biraz Genazino havası oldu, bende de o hava var sanırım.

Buraya kadar o yazının *hikaye* ve *kurmaca* olduğunu anlamayan varsa, yazdığım her şeyin aleyhimde delil olarak kullanılacağı korkusuyla ekleyeyim: Bugün İstanbul'da değilim ve eve kimse gelmedi.

Mutad okurlardan Sadreddin efendi yazıların sıklaşmasından memnuniyetini dile getirdi. Ben de memnunum. *Konuşacak kimse olmadığından* dedim. Seviyesi biraz yüksekmiş yazdıklarımın. Bence değil ama zaten *seviye* dediğiniz alışkanlıkla ilgili bir konu. Yazıları yıllardır okuyanlar temaların değişmediğini farkedebilir. Kendimi eğlendirmek dışında da bir gayem olmadığına göre *çamaşır makinesinin sıkma devrini* kendi çamaşırlarıma göre ayarlamamda mahzur olduğunu sanmıyorum.

Bugün aynı zamanda Facebook denen illetteki hesabımı kapatışımın onuncu yıl dönümü. Hiç özlemediğimi farkettim ve bunun *şerefine* OkCupid hesabını sildim. Zaten zoraki, *sırf başka yerlere sardırmamak için* bulduğum bir çözümdü. Online *dating* maceram da, iki üç akli başında kadınla tanışıp kısa konuşmalar yaparak son buldu. Orada *başarılı* olacak kadar *normal* bir insan değilim, benim anlaşılman için gayret gösterilmesi gerek ve bir yandan lafla dövdüğün ve zaten güvenmediğim, güvenmediğimi belli ettiğim kadınlardan böyle bir anlayış bekleyemem. Neyse de, bakalım, on sene sonra *keşke kapatmasaymışım, bütünü yalnız kaldım* der miyim?

Ayrıca kadınların genel olarak (afedersiniz, sözüm meclisten dışarı) *ebleh* geldiğini farkettim. Eğer kafası çalışmıyorsa güzelliğin sahibisi bile bende bir etki uyandırmıyor. Telefon ekranında da kadınlarımız, ah kadınlarımızın genelini (sözüm meclisten daima dışarı) *gerizekalı* olduğundan başka bir intiba edinemedim. Onlar da erkeklerimizin ekseriyetinin zihinsel engelli olduğunu düşünüyor olabilir, bunu da kabul ediyorum ama *en beyazlar* da dahil olmak üzere kadınlarımızda da *bir miktar* var o zihinsel engel.

Kendimi böyle herkese tepeden bakmaya, burun kıvırmaya başlar bulunca ortamdan uzaklaşmayı tercih ederim. Uzaklaşa uzaklaşa iyice yalnız kaldım ama şikayet var mı? Yok. İnsanları *gerizekalı* görüp, *bende mi bir sorun var acaba, bütün bu insanlar gerizekalı olamaz* diyerek kendimi didikleyip duracağıma, meseleyi *kişisel tarihime* havale etmeyi tercih ediyorum. Belki gerizekalı olan benimdir ama bu konuya kafa yormak istemediğim için uzak durmak daha iyi bir strateji gibi geldi şimdiye kadar.

Sadreddin efendi'nin *seviye yüksek* dediği bu, insanların ekseriyetiyle alakasız şeyler yazıyorum çünkü onların dünyasından, bugünkü hikayede evden kaçtığım gibi, koşarak uzaklaşmak istiyorum.

Hasılı *online kadın arayışının* bana kazandırdığı tek şey, kadının online olanından pek de hazzetmediğimi öğrenmem oldu. Normalde tanışsam belki arkadaş olmak isteyeceğim insanlarla bile *sırf oradan tanıştığım için gıcıkça* konuşmaya başlıyorum. Ayrıca *arıyor* olmanın kendisini de sevdiğimi söyleyemem çünkü aramadığımı farkettim. *Kadın* bende arzudan çok korku uyandıran

bir şeye dönüşmüş. Kendi dünyamda sakince yaşayıp, sıkıntımı kelimelere dökmeyi daimi bir *sevgi muhasebesi, ilişki yetiştirme gayreti* ve sair endişe kaynaklarına tercih ettiğime kanaat ettim.

Kırkikinci yaş günümün en güzel tarafı oğlumun çektiği videoda kızımın doğum günümü kutlamasıydı. Yarın onları alınca, kendime hediye aldığım Lego'yu beraber yaparız. Büyüdüğüm için artık kendime de hediye olarak Lego alıyorum.